ఎదురుగా కనిపించే టీ కొట్లోకి అప్పుడే వచ్చిన రంగడి కూడా వచ్చిన వాడి పెళ్ళాం మంగికేసి చూస్తూ మధ్య మధ్యలో చిలుందమ్ము లాగుతున్నాను. 'గురూ' అని చిట్టిగాడు అనటంతో వాడికేసి చూశాను. వాడు, అప్పటికి కాసేపట్నించి నన్ను ప్రత్యేకంగా గమనిస్తూ వుండివుండా లనిపించింది.

'యీ రంగడుగాడు-గురో - మంగినెంటెట్టు కెప్పుడొచ్చినా ఆ జోగులుగాడు ఆళ్ళకి డబ్బులీసుకోకుండానే టీ నీళ్ళోత్తాడు. గురో-యెదయిన గొడ్డుకి మల్లే దానెంక సొంగకారుత్తూ సూత్తాడు. యీళ్ళని సూత్తాంటే నాకేమనిపిస్తుందో తెల్సా గురో-మనకూ్కడా పెళ్ళాలుంటే టీనీళ్ళకి అవత్తడాల్సి రాకపోనుగదాని...'

చిట్టిగాడు యేవేఁవిఁటో చెప్పుకుపోతున్నాడు. నా కవేవీ వినిపించటం లేదు. నా గుండెలో యెవడో చెయ్యేసి కెలికినట్లైంది. భారంగా అనిపించింది.

'యేంటి గురో-అట్లా వుండావ్...'

తల విదిల్చి, నవ్వి, 'చిట్టీ నీకో కథ చెప్పనా' అని నేనంటూండగా చిట్టిగాడు పకపకా నవ్వుతున్నాడు. చిలుం వాడికిచ్చి, 'చిట్టిగా, యీ బైరాగి ముండాకొడుకు కథలేం చెప్పగలడని-అనుకుంటున్నావ్ కదూ? లేదురా-యివ్వాళ కథ చెప్పగలను. ఎందుకంటే, అది కట్టుకథ కాదు. నా సంగతి'—అని; సత్రవ మెట్లమీద అడుక్కొచ్చిన బియ్యంగట్రా గుమ్మరించి వేరు వేరుగా చేస్తున్న సత్తిరాజుకేసి చూస్తూ—

'అప్పుడు అది జరిగినప్పుడు ఆ ఐడియా వొచ్చిందని తెలవదుగానీ; ఆ తరువాతొకసారి ఏవైందనుకున్నావ్—యెప్పుడని? యీ బైరాగి బతుకు రాక ముందు, సావఁర్లకోటలో షావుకారు భద్రయ్యని చంపటంలో పాలుపంచుకోక ముందు, దొంగసారా మొయ్యకముందు, కాలేజీ అమ్మాయిల తార్పుడు పని చెయ్యకముందు, జేబులుకొట్టడం మొదలెట్టక ముందు, తణుకులో కాయ్ రాజా కాయ్ నడపక ముందు, రాజమండ్రి జైలు సందర్శించుకోక ముందు—యేలూళ్లో కలెక్టరాఫీసులో గుమస్తాగా పనిచేస్తున్న రోజుల్లో సంగతి. యివన్నీ నీకు తెలిసినవేగానీ నేను గుమస్తాగా వుండేవాణ్నని నీకు తెలవదు. యివన్నీ వొక యెత్తు; ఆ గుమస్తా జీవితం వొకటీ వొక యెత్తు.

'వూళ్లో వారంరోజులపాటు యేదో యెగ్జిబిషను పెట్టారు. అహల్య పోరుపెట్టగా; వొకరోజున తీసికెళ్లాను. కొట్టు ముందు వేళ్ళాడదీసిన చీరలకేసి అహల్య చూస్తూవుండే; నేను కొంచెం అవతలగా నుంచునిపోయాను. అటునుంచి రాఘురాంగా రొస్తూండే, 'నమస్కారం సార్' అన్నాను. రఘురాం పిఠాపురంలో ఆర్డీవోగా పన్జేసి, యిక్కడికి కలెక్టరికి పి.యె. గా వొచ్చాడు. రఘురాం తల పంకించి అడుగు వెయ్యబోతూండగా- 'యేవండీ యేవండీ' అంటూ సుడిగాలిలా వొచ్చిన అహల్య; నా పక్కన మరో వ్యక్తినిచూసి, ఆగిపోయింది. అతను అహల్యకేసి చూసి, 'యేవ్ఁవోయ్ సుబ్బారావ్, యెగ్జిబిషన్ చూడ్డానికొచ్చావా?' అన్నాడు సాదరంగా.

'అవున్సార్—' అని నేనేదో నవ్వుతోంటే; అతను తన చూపులు నా మీంచి అహల్య మీదకి మరల్చి, 'యెవరు?' అన్నట్లుగా నాకేసి చూశాడు.

'యస్సార్, నా మిసెస్-చూడాలని ముచ్చటపడితే—' అని మిగతా మాటలు నోట్లోనే నాన్చాను.

'గుడ్!' అని ఛీర్‌ఫుల్‌గా అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

'యెవడువాడు: యేదో చుట్టరికం వున్నట్లుగా చూస్తాడు నాకేసి?' అంది కోపంగా.

'చుట్టరికం లేకపోవటమేంటి; వాడి దగ్గర పన్జేసే గుమస్తా పెళ్ళానివి గదా నువ్వు!'

'మీ ఆఫీసరా!' అని ఆశ్చర్యంగా చూసింది. అందులో-ఆఫీసరంతటివాడు తనకేసి ప్రత్యేకంగా చూసినందుకు తనకి యేదో తృప్తి కలిగినట్లు అనిపించింది. నాకు మండింది.

చీరా జాకెట్టూ నిక్కరు బట్టా లాంటి వెలాగూ కొనే ప్రసక్తిలేదు కాబట్టి... రెండు అల్యూమినియం కూరగిన్నెలు, ఒక గరిటా లాంటివి కొనిపించాక... అహల్యతో యింటికి చేరుకున్నాను.

అలా మా బీదగుమస్తా దంపతుల్ని చూసిన రఘురాంకి, నేనంటే జాలి కలిగుండాలి. ఆఫీసుకి కాస్త ఆలస్యంగా వెళ్ళినా, వడ్డీకి డబ్బిచ్చినవాడు వొస్తే బయటికి వెళ్ళి వాడితో వొక గంటసేపు వేగొచ్చినా కరిచేవాడుకాదు. యింటికేవో ఫైళ్ల తెమ్మంటే, తీసుకెళ్ళినప్పుడు కాఫీ యిప్పించేవాడు. వొకసారి అడిగాడు, 'నువ్వుండేది యెక్కడోయ్?'అని. చెప్పాను.'అహ, ఆ వెనకవీధిలో కంట్రాక్టరు శంకరయ్య ఇంటికి అప్పుడప్పుడూ వొస్తూ వుంటాను. అటు ప్రక్కన నువ్వెప్పుడూ కనిపించలేదు. కనిపిస్తే, మీ యింట్లో కాఫీతాగిపోయేవాణ్ని సుమా!' అని, సన్నగా నవ్వాడు. 'అంత దయ వుండాలేగానీ-యీసారి -తమరు దయ చేస్తే నా భాగ్యంగా భావిస్తాను' అని అన్నాను. 'ఫూ, రేపు ఆదివారం సాయంత్రం శంకరయ్య రమ్మని యిన్వైట్ చేశాడు. వీలైతే వాపసులో వొస్తాలే...' అని అన్నాడు.

ఆ ఆదివారం సాయంత్రం యేడు గంటలకు వొచ్చాడు. అహల్య అందించిన కాఫీ తాగుతూ, 'మీ ఆవిడ కాఫీ బ్రహ్మాండంగా చేస్తుందోయ్!' అని మెచ్చుకున్నాడు.

చింపిరిజుట్టుతో, చిదుగుల మురికి బట్టల్తో లోన కొచ్చిన నాలుగేళ్ళ మా అబ్బాయినీ రెండేళ్ల అమ్మాయినీ చూసి-వెళ్లబోతూ, గుమ్మం దాటాక, 'యేవిటోయ్ సుబ్బారావ్, పిల్లల్ని మరీ అంత అధ్వానంగా పెంచుతున్నావేంటి?' అన్నాడు. అప్పటికి, 'యేవని చెప్పేది సార్,' అని వూరుకున్నాను గానీ – ఆ తరవాత; ఆర్నెల్లు నేను జబ్బుపడినప్పుడైన రెండువేల అప్పుమీద పెరిగే వడ్డీ, నెలలో చివరి పదిహేన్రోజులూ యెలా గడపాల్సి వొచ్చేది చెప్పాను.

ఆ తరవాత వొకరోజున తను వూరికి వెళ్లబోతూ, బ్యాంకు చెక్కు యిచ్చి క్యాషు చేసుకురమ్మన్నాడు. తెచ్చి యిచ్చాక, అందులోంచి రెండు వంద రూపాయల నోట్లు తీసి నాకిచ్చి, 'కన్నందుకు; పిల్లలకి కాస్త శుభ్రమైన బట్టలైనా కుట్టించకపోతే నేరవోయ్. వుంచు –తరవాత తీర్చుకుందువులే' అన్నాడు. ఆ డబ్బుతో పిల్లలకి తలా రెండు జతలు అహల్యకి రెండు మంచి చీరలు, నాకో ప్యాంటూ షర్టూ తీశాను.

రెండు నెలలు గడిచాక, జనవరి ఫస్టున సాయంత్రం వొచ్చాడు, "హాపీ న్యూ యియరోయ్ సుబ్బారావ్. మన వందరం కొత్త సంవత్సరంలో కులాసాగా కొత్త జీవితం ప్రారంభించుదాం." అని గలగలా నవ్వాడు. నేనూ పళ్ళికిలించాను.

అంతలో అహల్య కాఫీ తీసుకొచ్చింది. అసలే బహు అందంగా వుంటుందేవో, ఆ కొత్త చీరలో – యెలా వుందనుకున్నావ్!

అహల్య కప్పు అందిస్తోంటే-చెయ్యి చాపి, 'యిదేవిటమ్మా కురుపూ-'అంటూ ఆమె ముంజేతిమీద లేచిన పొక్కు పక్కగా వేలు ఆన్చాడు. కప్పూ సాసరూ కిందపడి, కాఫీ చింది అతని తెల్లని వులన్ ప్యాంటు మీద మరకలు

పడ్డాయి, రవంత తీక్షణంగా చూశాడు. నాకేసి.

"వెధవ్వోటి చేతులూ నువ్వూ-చఛ," అని అహల్యమీద విరుచుకు పడ్డాను. 'పోన్లేవోయ్.' అని; అంతలోనే జేబులు తడువుకుంటూ 'అరె, సిగరెట్స్ మర్చిపోయినట్లున్నాను' . అన్నాడు. 'తెప్పించుతానుండండి సార్' అని మా వాణ్ని పిలిచాను. 'లేడు! ఆడుకోటాని కెళ్లాడు' అంది. అప్పటికే వంటగదిలోకి వెళ్ళిన అహల్య. 'పర్లేదులే, వెడుతున్నాగా బజార్లో తీసుకుంటాను.' అని అన్నాడు. 'అయ్యో కాఫీఐనా యివ్వందే - నిమిషంలో తీసుకొస్తాను' అని గుమ్మం వైపు తిరుగుతూంటే, 'యిదో, సుబ్బారావ్-' అన్నాడు. వెనక్కి తిరిగాను. పదిరూపాయలోనోటు తీసి, 'గోల్డ్ఫ్లేక్ తప్ప నడవదోయ్, మనకి. యీ వీధిలో దొరుకుతాయా?' అన్నాడు. 'యెంత సేపు సార్; సెంటర్లో పట్టుకొస్తాను.' అని వెళ్ళబోతూంటే; యిది పట్టికెళ్ళవోయ్' అని నోటు యివ్వబోతూంటే, 'యెందుకులే సార్-' అని అంటూనే తీసుకున్నాను. అవతలి గుమ్మంవైపు తిరిగి, 'అహల్యా, నేను సిగరెట్లు తీసుకొస్తాను, ఆ లోగా కాఫీ చేసివ్వు, బాబు గారికి.' అని వడివడిగా వెళ్లిపోయాను.

తిరిగి వొచ్చేసరికి, పాతదేదో తెలుగు వారపత్రిక చూస్తూవున్నాడు. యెదురుగా ఖాళీ కాఫీ కప్పు.

సిగరెట్ ముట్టించాడు. 'అహల్యా కప్పు తీసుకెళ్లు.' అని అన్నాను. 'పర్లేదులే. వుణ్నీ,' అని అన్నాడు. అహల్య రాలేదు. సిగరెట్ కాలుస్తూ, ఆఫీసులో గుమస్తాల గురించి మాట్లాడుతూ, 'నీలాగా సిన్సియర్‌గా పని చేసే క్లవర్ గైన్‌కి ప్రమోషన్ రాకపోతే అన్యాయవోయ్-' అని అన్నాడు. మీ దయ వుంటే అదెంత భాగ్యం సార్.' అని అన్నాను సంబరపడుతూ,

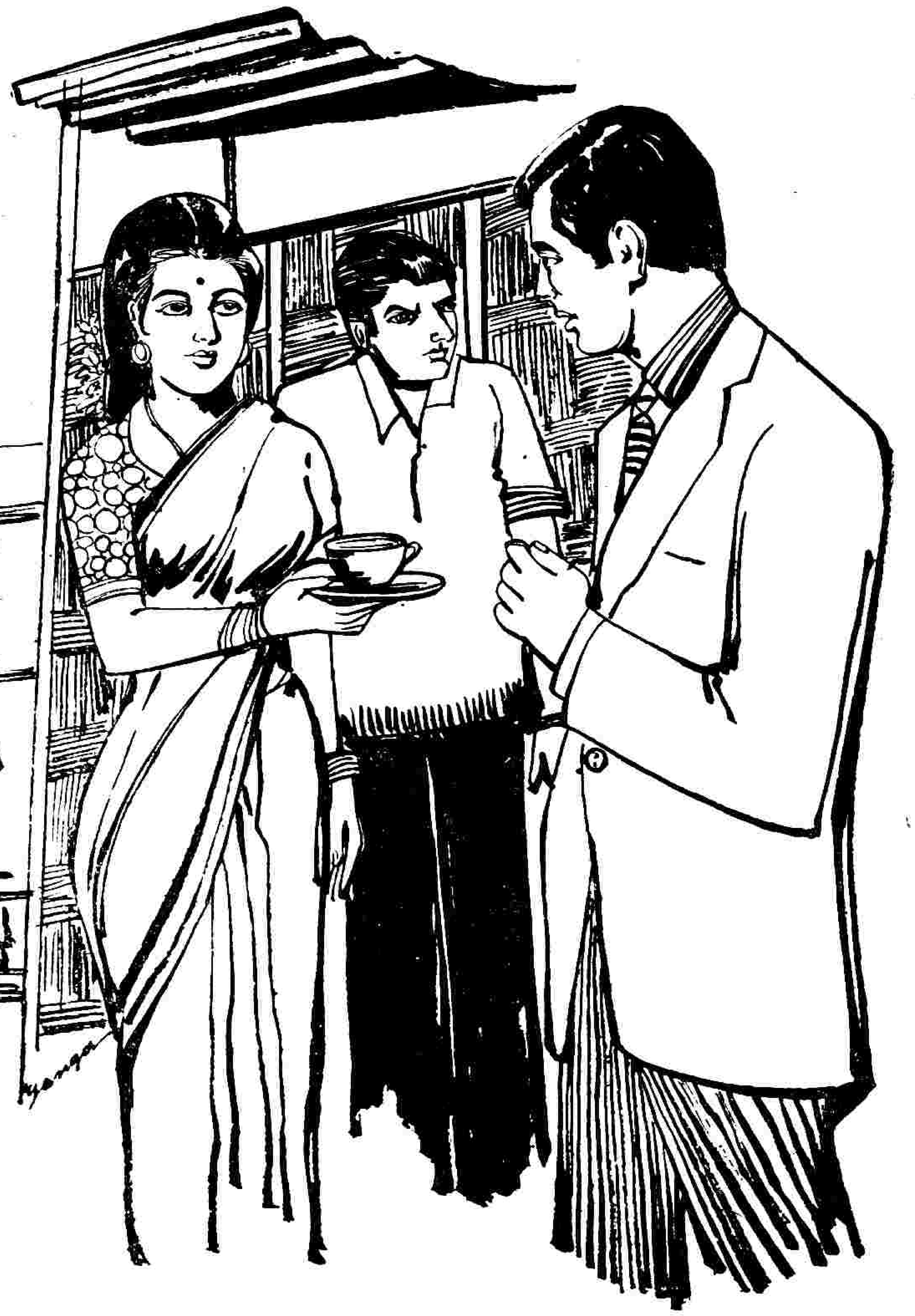

వెళ్ళబోతూ, గుమ్మంలో ఆగి, 'చదువుకున్నవాడివి, మీ ఆవిణ్ని మరీ అంత వోల్డ్ ఫేషన్డ్‌గా వుంచావేవోయ్. అన్నాడు. 'యేదో లేనివాళ్ళం సార్.' అని అన్నాను ...'భావాలకి కూడా పేదరికమేవిటోయ్—కాగా, రేపు నీకు ప్రమోషనొస్తే. నీదీ రాజా బ్రతుకవుతుంది' అని వెళ్ళిపోయాడు.

ఆనక కంచంముందు కూచుని, 'యేం, అలా వున్నావేం, అహల్యా?' అని సాదరంగా అన్నాను; ముఖం మాడ్చుకుని వున్న అహల్యకేసి చూసి. బడబడమని మాటలురిమింది. కాఫీ కప్పు తీసుకెళ్తే కూర్చోమని, ఆజ్ఞాపించినట్లంటాడేవిటి? వాడు ఆఫీసరు నీకా నాకా? వాడి మొహం మండ, యేంటలా చూస్తాడు నా వంక?'

నేను మౌనంగా వుండిపోయాను రెణ్నివిషాలయ్యాక, 'ఆ వెధవని యింటికి పట్రాకండి,' అంది ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లు.

'నేనేం పిలుచుకురావటంలేదు. అంత పెద్దాఫీసరు రావటమంటే-'

మరో రెండు వారాల తరవాత, వో రోజు రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి వొచ్చాడు. కాసేపు అవీ యివీ మాటలు, కాఫీ. అంతలో సీరియస్‌గా ఐపోయి— 'యీ పూట మూడ్ బావులేదోయ్' అని దిగులుగా ముఖంపెట్టాడు...

'మీకేం'లోటు సార్-' అన్నాను.

'అఫ్‌కోర్స్, నాకేం లోటుగానీ-వెధవది మూడ్ బావులేదోయ్ ... రెండు పెగ్గులు పుచ్చుకుంటే తప్ప-

'తీసుకొచ్చేదా సార్ -'

'వూ‌ః -వుః. కొనుక్కురానక్కర్లేదులే; కార్లో వుంటే: చూడు.

వెళ్ళి తీసుకొచ్చాను, కార్లోంచి. రెండు ప్లేట్లు బిరియాని తెప్పించమన్నాడు. వెళ్ళి, అదీ సోడాలూ తీసుకొచ్చాను.

కాస్త పుచ్చుకున్నాక, మాంచి జోరుగా మాట్లాడుతూ నన్నూ పుచ్చుకోమన్నాడు. అలవాటు లేదన్నాను. 'పుడుతూ యే అలవాటూ వుండదోయ్; అవసరాన్నిబట్టి చాలా అలవాట్లు అలవరుచుకుంటాం. యిదేం చెయ్యదులే. జెస్టు ఫర్ కంపెనీస్ స్సేక్,' అని వొత్తిడి చేస్తే కాస్త పుచ్చుకున్నాను, భయం భయంగా. మరి కాస్త పోశాడు. కాదంటే, బాగోదని తాగేశాను. ఆ తరవాత నేనే పోశాను, తనకి. సగం పైగా నేనే ఖాళీచేశాను. యెప్పుడో సోలిపోయి —మెలుకువ వొచ్చేసరికి; లోన వంటగదిలో యేడుస్తున్నట్లుగా సన్నగా అహల్య గొంతు వినిపించింది. అప్పటికి మత్తు వొదిలింది. పాపం, యిలాంటి జాతర అహల్యకి అనుభవంలో లేదు- అసహ్యంగా అనిపించిందేవోఁ- అనుకుంటూ లేచి వెళ్ళాను.

చీరా లోపావడా బ్లౌజూ - అహల్య వొంటి మీద కుప్పలా పరుచుకుని వున్నాయి. నేను రావటం చూసి కను రెప్పలు వాల్చింది. తడి బయటికి కుబికింది.

మౌనంగా గదిలోకి వొచ్చి, కిందికి వొరిగి, గచ్చుకేసి తల బాదుకుంటూంటే -నా బుష్షర్టు జేబులోంచి వందరూపాయల నోట్లు నేలమీదికి జారాయి.

* * *

పాత అప్పులు తీర్చాను గానీ కొత్త అప్పులు మొదలయ్యాయి. అలవాట్లూ అవసరాలూ పెరిగాయి. నాలుగ్గదుల మంచి యిల్లు వందరూపాయల అద్దెకి

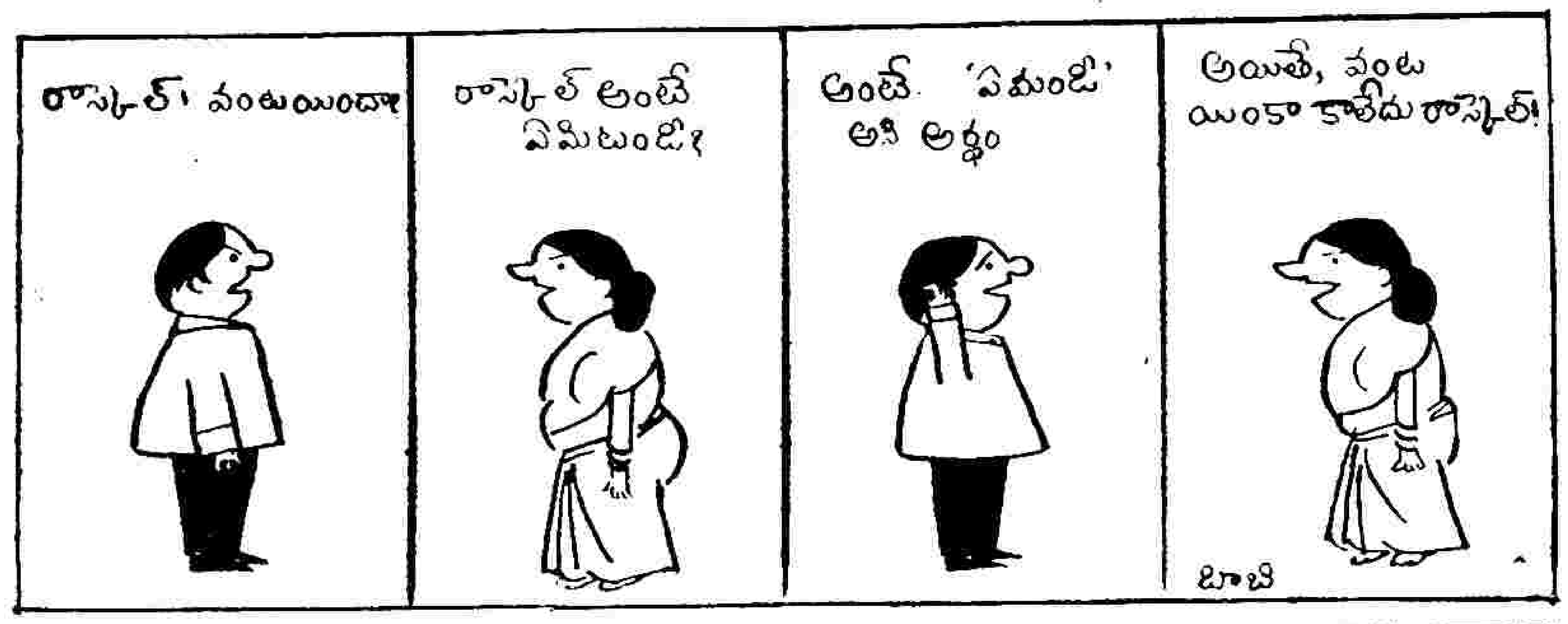

తీసుకున్నాను. యిందుకూ అందుకూ అన్నింటికీ అలవాటుపడ్డాను.

యెనిమిది నెలలకి, రాఘురాంకి అనంతపూర్ బదిలీ ఐంది. వెళ్తూ రెండు మూడు నెలల్లో నాకు ప్రమోషన్ ఆర్డర్స్ వొస్తాయని చెప్పాడు. నాలుగు నెలలకి తెలిసింది నా కాన్ఫిడెన్షియల్ ఫైల్లో, యితనిది పై అధికారిని పతనం చెయ్యటానికి వుచ్చులుపన్నే స్వభావం - అని రాసినట్లు.

అప్పటికే కలర్‌మందూ, బజారు ఆడదీ, నేను మానుకోలేని అలవాట్లయ్యాయి. యింటి అద్దె, బట్టా, తిండీ ఖర్చూ పెరిగింది. అప్పు పదివేలదాకా పెరిగింది.

ఆఫీసర్లంటే నాకు అసహ్యం వేసింది. కాగా, యే వెధవ యెన్నాళుండేదీ తెలువదు. ఆఫీసుకి తిన్నగా వెళ్ళే అలవాటు తప్పిపోయి, ఫైలు వర్కు చూసి చాలా కాలమైపోయింది. కొత్తగా వొచ్చిన ఆఫీసరు కరవటం మొదలెట్టాడు. చెడామడా తిట్టేశాను. యేవేవో చార్జెస్ ఫ్రేం చేశాడు. అది పుచ్చుకోకముందే, రాజీనామా కాగితం వాడి మొఖాన విసిరి కొట్టాను.

మరెప్పుడూ ఆఫీసర్ల జోలికి పోలేదు. కంట్రాక్టరు శంకరయ్యా మునిసిపల్ ఛైర్మన్ నరసయ్యా - అప్పులు తీరకపోయినా, ఐశ్వర్యం పెరుగుతూనే వుంది. మోటార్ సైకిళ్లు యెందరికి లేవని! ఐనా నన్నొక్కణ్నే, మోటార్ సైకిల్ సుబ్బారావుగారూ - అని పిలుస్తారు, అందరూ.

అహల్య, యింటిగుమ్మం దాటిగానీ, నాతో మాట్లాడిగానీ చాలాకాలం ఐంది. యింట్లోనే నికరంగా వుండే వంటమనిషి, పనిమనిషీ. అన్ని పనులూ చూసుకుంటారు. నేను రాత్రుళ్లు యింటి కొచ్చేసరికి మూడో నాలుగో అవుతూ వుంటుంది. మనసు పుడితే అహల్య గదిలోకి వెళ్తాను. నిద్రపోతూ వుంటుంది. వొంటిన వుంటే ఆమె దగ్గరకి చేరుకుంటాను. మెలుకు వొచ్చినా, రానట్లే వుండిపోతుంది. యెప్పుడైనా రెప్పలు విప్పుతుంది. పీలగా సన్నగా బలహీనంగా చప్పుడు చెయ్యని దరహాసరేఖ - అప్పుడైతే నా శ్వాసలోంచి వొచ్చే విస్కీ వేడికి కరిగిపోయేదిగానీ; యిప్పుడెప్పుడైనా గుర్తుకొస్తే - ఆనాడు భద్రయ్య గుండెలో దిగిన చురకత్తి కంటే పదునుగా నా నరనరంలోంచీ చీరుకుపోతున్నట్లు, నాలోకి దిగబడుతుంది.

పదిహేనురూపాయలకి చీర తెస్తే; పొంగిపోయి నా మెడచుట్టూ చేతులువేసి నన్నుక్కిరిబిక్కిరి చేసే అహల్య- ఐదు వందలకి టిష్యూ చీర తెస్తే; కిందివాడికి పనికిరాదని రూఢిగా తెలిసిన పేక ముక్కను పారేసినంత లాఘవంగా లైట్‌గా, చూపుడు బొటనవేళ్ళతో యెత్తి బల్లమీదకి జార్చేది. యిప్పుడనిపిస్తుంది - అలా తను యెత్తిపారేసిందీ తీసిపారేసిందీ నన్నేనని. గుర్తొచ్చినప్పుడు- ఆ అపహాస్యం, కురుపులా సలుపుతుంది.

ఒకరాత్రి యెప్పటిలాగే మూడున్నర

తరవాత వొచ్చి మనసు పుట్టి, తన గదిలోకి వెళ్ళాను. మంచంమీదికి జరుగుతోంటే, కళ్ళు తెరిచి, 'వొద్దు' అన్నట్టుగా చేత్తో ఆపింది. కొత్తలో సీట్ పుచ్చుకుంటే గొంతు కాలినట్లు; నాకు గుండె మండిందనుకో. కళ్ళతో తీక్షణంగా చూశాను. 'ప్లీజ్_' అని చూపు మరల్చింది. 'యేం కథ?' అన్నాను. 'ప్లీజ్-నాకు జ్వరంగా వుంది.' అని అంది. 'యేం, అర్ధరాత్రిదాకా వుండెళ్ళిన ఆ వెధవైతే జ్వరం లేదా!' అన్నాను.

అంతలో ధబీమని వెనక్కి విరుచుకు పడ్డాను. యెత్తి, నా ఛాతీమీద బలంగా తన్నిన తన కాలు పరుపుమీద ఆన్చి, లేచి కూచుంది.

అప్పుడు నా వంక తను చూసిన చూపు, యీ గుంటూరు కారంకంటే యెర్రగా మంటగా వుంది. ఆ మంటకి నాకు మరింత మండుకొచ్చి, 'వోసి లంజా-' అంటూ లేవబోయాను. ఛెంగున మంచం మీంచి గెంతి, నా ఛాతీమీద కాలువేసి నొక్కింది.

మొదట్లో రఘురాం విషయంలో మూర్ఖంగా క్రూరతనం పోతే; మండుకొచ్చి నాలుగుతికితే చచ్చినట్లు నోరు మూసుకుని పడివుండిన ఆ అహల్య—యేంతోచక, యేమీ స్ఫురించక; దిగ్భ్రమగా అలా నిశ్చేష్టంగా చూస్తూ వుండిపోయాను.

నాకు జ్వరం లేదు జలుబులేదు. రోగం లేదు రొష్టు లేదు. విచారం లేదు ఆకలి లేదు ఆవేదన లేదు. ఆరోగ్యంలేదు ఆనందం లేదు. కోపం లేదు కరుణ లేదు. కాఠిన్యం లేదు దీనత్వం లేదు. బాధ లేదు సుఖం లేదు. మనసు లేదు. వొళ్లు లేదు చీమూ నెత్తురూ లేదు. సిగ్గూశరమూ లేదు. నీతినియమమూ లేదు. మొగుడు లేడు పిల్లలు లేరు. వీడు లేడు వాడు లేడు - తెల్లటి శరీరం వుంది. తులం యింతకీ అని అమ్ముతాను. కొంటావా, కొనగలవా, చెప్పు? తియ్, వెయ్ రూపాయలు తీసి యిలా పారెయ్; కుక్కలా నీకు లొంగిపోతాను - యెందుకు? ఆ వెయ్యి రూపాయలూ నీ ముఖాన కొట్టటానికి, నీ పేకాటలకీ నీ తాగుడికీ నీ ముండలకి తగలెయ్యటానికి. నీ దగ్గిర నోరెత్తకండా యెందుకు పడివున్నానో తెలుసా? నా బిడ్డలకోసం. కానీ యీ వాతావరణంలో పెరుగుతున్న ఆ బిడ్డలు నీ కంటే ఘనులు కాగలరనీ, నా చెయ్యి దాటిపోయారనీ యిప్పుడిప్పుడే తెలుస్తోంది. యెవర్రా లంజ! నేనే లంజనైతే నువ్వు బజార్లో అడుక్కుతింటూ, యేనాడో కుక్కకంటే హీనంగా చచ్చుందువు. యీ యిల్లూ యీ సామానూ యీ నగలూ బట్టలూ యీపిల్లలూ నీ అప్పులూ -అన్నీ నియ్యే; నేను తప్ప- నువ్వే నువ్వే-నిన్ను కుక్కా అని పిలిస్తే విన్న కుక్క నిలువునా కుచించుకుపోతుందిరా! డాఫర్. లోఫర్ - నువ్వే — నువ్వే నువ్వు కుక్కా పందీ చుంచూ యెలకా నక్కా పురుగూ కుమ్మరిపురుగూ పేడ పురుగూ...

ఆ మాటల వుప్పెనలో మునిగిపోయిన నేను ఆమె యిల్లువిడిచి వెళ్ళటం గమనించనే లేదు.